

вечерята отъ господарската кжща, Маринъ каза :

— Много му е мжчно на господаря, много. — Маринъ постоя замисленъ, следъ туй шепнишката каза: — чухъ го какъ се молѣше: моля ти се, казва, Севастице, нѣма да пия, ще работя, недей само продава чифлика. Защо ще го продавашъ? Готовъ имотъ, хубавъ имотъ. Азъ ще работя, ще видишъ какъ ще работя. Моля ти се, казва, послушай ме, не го продавай..

— А тя?

— Какъ, казва, искашъ да стоишъ тукъ и и да пиешъ? И да тичашъ подиръ чуждитѣ жени? Не може, казва. Всичко ще продамъ.

— Бре, че инатъ жена! — каза Петъръ овчаря. — Какъ да не му е мжчно на Захария? Пари се печелятъ, ама земя мжчно се печели. Имашъ ли земя, дрѣжъ я...

На сутринята предъ господарската кжща, подъ голѣмия салкъмъ, чакаше каруцата, впрегната въ голѣмитѣ сиви коне. Севастица и Захари се качиха. Може това, което бѣ разказалъ Маринъ, да бѣше вѣрно, но Захари изглеждаше доста веселъ, усмихваше се. Слугитѣ се събраха около тѣхъ за последенъ пжтъ. Севастица каза :

— Ние си отиваме. Ерофимъ ще остане тука, а вие, както ви казахъ, ще докарате добитѣка въ града. Какво е днесъ? Четвъртъкъ ли? Вие и полека да вървите, тая нощъ ще